

Personifikacje dobrych i złych duchów

Personifikacjami dobrych i złych duchów są aniołowie i demony, diabły, szatani. Anioły są czystymi duchami. Nie mają ciała. Pismo Święte wielokrotnie mówi o ukazywaniu się aniołów ludziom. Podczas tych spotkań aniołowie przybierają ludzką postać. Postrzeganie ich w takiej postaci może być spowodowane specyficznym działaniem Boga na zmysły ludzi bądź zdolnością aniołów do przyjmowania na pewien czas ciała jako dostrzegalnego obrazu ich natury duchowej. W Biblii wprawdzie mówi się o serafinach i cherubinach jako skrzydlatych istotach, co ma podkreślać ich nadprzyrodzony charakter oraz nagłość, z jaką się pojawiają, i szybkość, z jaką wykonują polecenia Boże. Początkowo jednak aniołów przedstawiano bez skrzydeł. Dopiero od IV wieku stały się one charakterystycznym znakiem aniołów oraz symbolem św. Mateusza, ewangelisty. Wynika z tego, że przedstawienia aniołów przeszły liczne przeobrażenia, od starochrześcijańskich wizerunków aniołów pozbawionych wszelkich znaków charakterystycznych, przez późniejsze wyobrażenia uskrzydlnych głów dzieci oraz postaci dziewczęcych po współczesne, dość schematyczne obrazy aniołów. Upadłym aniołom też nadaje się postać uskrzydlnych istot, z tym że zwykle są to skrzydła nietoperzy, będących symbolem ciemności. Ponadto mają rogi, które symbolizują siłę i złość szatana, raniącego i zabijającego duszę. Ich pazury są wyobrażeniem schwywania, zatrzymania oraz rozdierania łupu, a ogon – ich zwierzęcej namiętności.